A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. december 22.*

A C-282/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d'appel de Liège (Belgium) a Bírósághoz 2007. június 13-án érkezett 2007. június 6-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **État belge – SPF Finances**

és

a **Truck Center SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (előadó), G. Arestis és J. Malenovský bírák,

* Az eljárás nyelve: francia.

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: K. Sztranc-Sławiczek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. május 15-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Truck Center SA képviseletében X. Thiebaut és X. Pace avocats,

– a belga kormány képviseletében C. Pochet és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében J.-C. Gracia, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében C. M. Wissels és Y. de Vries, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében L. I. Fernandes és V. B. Guimarães, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében T. Harris, meghatalmazotti minőségben, segítője: K. Bacon barrister,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében J.-P. Keppenne és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2008. szeptember 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK-Szerződés 73b. és 73d. cikkének (jelenleg EK 56. cikk, valamint EK 58. cikk) értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az État belge (belga állam) és a Belgiumban székhellyel rendelkező Truck Center SA (korábban Truck Restaurant Habay, a továbbiakban: Truck Center) között az e társaság által a Luxemburgban székhellyel rendelkező SA Wickler Finances (a továbbiakban: Wickler Finances) által nyújtott kölcsön után 1994–1996 között fizetett kamatok megadóztatása tárgyában folyamatban lévő eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

3 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az alapeljárásra alkalmazandó nemzeti szabályozás rendelkezései a következők.

4 A jövedelemadóról szóló 1992-es törvény (a továbbiakban: CIR 1992) 266. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A király az általa meghatározott feltételekkel és korlátok között teljes mértékben, vagy részben lemondhat a tőkejövedelmekre és az ingóságokra, valamint az egyéb jövedelmekre kivetett forrásadóról, amennyiben pontosan meghatározható jogosultak […] által szerzett jövedelemről van szó […]”.

5 A CIR 1992 267. cikke a következőképpen szól:

„A jövedelem pénzben vagy természetben való juttatása vagy kifizetése maga után vonja *précompte mobilier* esedékességét. Juttatásnak minősül többek között valamely jövedelemnek a jogosult javára nyitott valamely számlán való jóváírása, még ha e számla felett nem is lehet rendelkezni, feltéve hogy a rendelkezési jog hiánya a jogosulttal kötött kifejezett vagy hallgatólagos megállapodás eredménye. […]”

6 A jövedelemadóról szóló 1992-es törvény végrehajtásáról szóló, 1993. augusztus 27-i királyi rendelet 105–119. cikke (a továbbiakban: AR/CIR 1992) a *précompte mobilier* (az ingóságokból származó jövedelemre kivetett forrásadó) beszedéséről teljes mértékben vagy részben történő lemondásra vonatkozik.

7 Az AR/CIR 1992 105. cikke 3. pontjának b) albekezdése úgy rendelkezik, hogy az említett cikkek alkalmazásában a „hivatásos befektetők” belföldi társaságok.

8 Az AR/CIR 1992 107. cikke (2) bekezdése 9. pontjának c) albekezdése értelmében teljes mértékben lemondásra kerül sor a *précompte mobilier* beszedéséről az olyan követelésekből és kölcsönökből származó jövedelmek tekintetében, amelyek jogosultjai professzionális befektetők.

9 A Belgium és Luxemburg között a kettős adóztatás elkerüléséről és a jövedelem- és a vagyonadók területén egyes kérdések szabályozásáról szóló, 1970. szep-

tember 17-én Luxembourgban aláírt egyezmény és a csatolt záró jegyzőkönyv (a továbbiakban: a belga-luxemburgi egyezmény) rögzíti az adóztatási joghatóság Belga Királyság és a Luxemburgi Nagyhercegség közötti megosztásának szabályait.

10 Ezen egyezmény 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kamatok, amelyek az egyik szerződő államból származnak, és amelyeket a másik szerződő államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, ebben a másik államban adóztathatók.

(2) Mindazonáltal e kamatok a származási helyük szerinti szerződő államban és ezen állam szabályozásának megfelelően is adóztathatók, a kivetett adó azonban nem haladhatja meg a kamat összegének 15%-át.

(3) A (2) bekezdéstől eltérve nem adóztathatók a kamatok a származási helyük szerinti szerződő államban, amennyiben azokat a másik szerződő állam valamely vállalkozásának fizetik.

Az előző bekezdés nem alkalmazandó:

1. a kötvények és a hitelviszonyt megtestesítő egyéb értékpapírok címén fizetendő kamatok esetében, a kereskedelmi hitelt megtestesítő forgatható értékpapírok kivételével;

2. az egyik szerződő államban letelepedett társaság által a másik szerződő államban letelepedett társaságnak fizetett kamatok esetében, amely utóbbi társaság közvetlenül vagy közvetve az első társaságban lévő részvények vagy szavazati jogot biztosító részesedések legalább 25%-ával rendelkezik.”

11 Ezen egyezmény 23. cikke ekképpen szól:

„(1) A luxemburgi illetőségűek tekintetében az alábbi módon kell a kettős adóztatást elkerülni:

[…]

2. a Belgiumban, a jelen Egyezménynek megfelelően:

[…]

b) a 11. cikk (2) bekezdésében rögzített rendszer hatálya alá tartozó kamatok után beszedett adó beszámítandó az ugyanezen jövedelmekre Luxemburgban kivetett adóba. Az így levont összeg azonban nem haladhatja meg sem a Belgiumban kapott jövedelem arányában kivetett adóhányadot, sem a Luxemburgban a belga illetőségűeknek fizetett hasonló jövedelmekből levont forrásadónak megfelelő összeget. A Belgiumban kivetett ilyen adó

annyiban vonható le a Luxemburgban adóköteles jövedelmekből, amennyiben meghaladja a belga illetőségűeknek fizetett hasonló jövedelmekből Luxemburgban levont forrásadó mértékét.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

12 A Wickler Finances 1992. február 25-én 50 millió BEF összegű kölcsönt nyújtott a Truck Center társaságnak, amelynek társasági tőkéjében 48%-os részesedéssel rendelkezik.

13 Az 1994 és 1996 között e kölcsön után fizetendő kamatot elkönyvelték, azonban nem fizették meg, így nem került sor *précompte mobilier* levonására.

14 1997. december 11-én a *précompte mobilier* megállapításról határozatot küldtek a Truck Centernek, a *précompte mobilier* mértékét 1994-re és 1995-re 13,39%-ban, 1996-ra pedig 15%-ban állapítva meg.

15 1998. december 17-én a Truck Center kifogást emelt e járulékok ellen az illetékes regionális adóhatóság igazgatójánál.

16 2004. december 15-i határozatában ez utóbbi fenntartotta a kamat utáni *précompte mobilier* fizetésére vonatkozó kötelezettséget.

17 2005. március 15-én a Truck Center keresetet nyújtott be a tribunal de première instance d'Arlonhoz (arloni elsőfokú bíróság).

18 Mivel úgy ítélte meg, hogy a *précompte mobilier* beszedéséről való lemondás kedvezményét kizárólag a Belga Királyságban székhellyel rendelkező társaságok esetében biztosítja, a belga szabályozás ellentétes az EK 56. cikkel, így a tribunal de première instance d'Arlon 2006. május 17-i ítéletében helyt adott a Truck Center keresetének.

19 2006. július 7-én az État belge fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bíróságnál.

20 E körülmények között a cour d'appel de Liège úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és az alábbi kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„A […] belga-luxemburgi egyezmény 23. cikkével együttesen értelmezendő CIR 1992 266. cikkének végrehajtásáról szóló AR/CIR 1992 105. cikke 3. pontjának b) albekezdése és 107. cikke (2) bekezdésének 9. pontja sérti-e a […] [S]zerződés […] 73. cikkét […] azzal, hogy kizárólag a belföldi társaságoknak fizetett kamatok esetében teszi lehetővé a *précompte mobilier*-ról való, a 107. cikk (2) bekezdésének 9. pontja szerinti lemondást, és ezáltal egyrészt elriasztja a belföldi társaságokat attól, hogy tőkét vegyenek kölcsön más tagállamban letelepedett társaságoktól, és másrészt a más tagállamban letelepedett társaságokat akadályozzák abban, hogy tőkéjüket a Belgiumban székhellyel rendelkező társaságoknak való kölcsön nyújtása révén fektessék be?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

21 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Szerződés 73b. és 73d. cikkével ellentétes-e az olyan tagállami szabályozás, amely forrásadót vet ki az ezen tagállamban székhellyel rendelkező társaságok által más tagállami illetőségű társaságnak fizetett kamatokra, azonban mentesíti e kamatokat a forrásadó alól, amennyiben ezeket az első tagállamban székhellyel rendelkező társaságnak fizetik.

22 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi jog egységesítésére, illetve összehangolására irányuló intézkedések hiányában a tagállamok továbbra is jogosultak – különösen az EK 293. cikk második albekezdése címén – egyezményekben vagy egyoldalúan meghatározni adóztatási joghatóságuk megosztásának szempontjait,

különösen a kettős adóztatás elkerülése érdekében (lásd a C-336/96. sz. Gilly-ügyben 1998. május 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2793. o.] 24. és 30. pontját; a C-307/97. sz. Saint-Gobain ZN ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-6161. o.] 57. pontját; a C-376/03. sz. D-ügyben 2005. július 5-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-5821. o.] 52. pontját, a C-265/04. sz. Bouanich-ügyben 2006. január 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-923. o.] 49. pontját; a C-470/04. sz. N-ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7409. o.] 44. pontját; a C-374/04. sz. Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11673. o.] 52. pontját, valamint a C-170/05. sz., Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben 2006. december 14-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11949. o.] 43. pontját).

23 Mindazonáltal, ami az ily módon megosztott adóztatási jog gyakorlását illeti, a tagállamok nem tekinthetnek el a közösségi szabályok tiszteletben tartásától (lásd a fent hivatkozott Saint-Gobain ZN ügyben hozott ítélet 58. pontját és a fent hivatkozott Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben hozott ítélet 44. pontját). Ennek körében az adóztatási joghatóság megosztása különösen nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy a közösségi szabályokkal ellentétes hátrányos megkülönböztetést vezessenek be (a fent hivatkozott Bouanich-ügyben hozott ítélet 50. pontja és a fent hivatkozott Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben hozott ítélet 44. pontja).

24 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy az alapügyben érintetthez hasonló szabályozás a Szerződés tőke szabad mozgására vonatkozó 73b. cikkének, illetve az EK-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó 52. cikkének (jelenleg, módosítást követően EK 43. cikk) vagy 58. cikkének (jelenleg EK 48. cikk) hatálya alá tartozik-e.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezések tárgyi hatálya alá tartoznak azok a nemzeti rendelkezések, amelyek az érintett tagállam állampolgárának a valamely más tagállamban letelepedett társaság tőkéjében fennálló olyan részesedésre vonatkoznak,

amely lehetővé teszi számára, hogy irányítást biztosító befolyást gyakoroljon e társaság döntéseire, és meghatározza annak tevékenységét (a C-196/04. sz., Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7995. o.] 31. pontja, a C-524/04. sz. Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation ügyben 2007. március 13-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-2107. o.] 27. pontja, valamint a C-298/05. sz. Columbus Container Services ügyben 2007. december 6-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-10451. o.] 29. pontja).

26 Jelen esetben a belga–luxemburgi egyezmény 11. cikke (3) bekezdése második albekezdése 2. pontjának alkalmazása a kamatban részesülő társaságnak a kamatot fizető táraságban fennálló részesedése mértékétől függ.

27 E rendelkezés előírja, hogy a származási helyük szerinti szerződő államban is adóztathatók az egyik szerződő államban letelepedett társaság által a másik szerződő államban letelepedett társaságnak fizetett kamatok, amely utóbbi társaság közvetlenül vagy közvetve az első társaságban lévő részvények vagy szavazati jogot biztosító részesedések legalább 25%-ával rendelkezik.

28 Egyébiránt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Wickler Finances a Truck Center tőkéjében 48%-os részesedéssel rendelkezik.

29 Ilyen mértékű részesedés főszabályként lehetővé teszi a Wickler Finances számára, hogy irányítást biztosító befolyást gyakoroljon a Truck Center döntéseire, és meghatározza annak tevékenységét.

30 Ennélfogva az említett szabályozást a Szerződés 52. és 58. cikkére figyelemmel kell megvizsgálni.

31 A letelepedés szabadsága, amelyet a Szerződés 52. cikke ismer el a közösségi állampolgárok számára, és amely magában foglalja a jogot a gazdasági tevékenység önálló vállalkozóként történő megkezdésére és folytatására, vállalkozások alapítására és irányítására a letelepedés szerinti tagállam joga által a saját állampolgáraira előírtakkal azonos feltételek szerint, a Szerződés 58. cikkének megfelelően magában foglalja, hogy a valamely tagállam jogszabályai alapján létrehozott olyan társaságok, amelyek létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye a Közösség területén található, jogosultak tevékenységüket az érintett tagállamban leányvállalat, fióktelep vagy képviselet útján gyakorolni (lásd a C-264/96. sz. ICI-ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-4695. o.] 20. pontját, a fent hivatkozott Saint-Gobain ZN ügyben hozott ítélet 35. pontját, a fent hivatkozott Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ügyben hozott ítélet 41. pontját, a fent hivatkozott Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ügyben hozott ítélet 42. pontját és a fent hivatkozott Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben hozott ítélet 20. pontját).

32 A társaságok kapcsán meg kell jegyezni, hogy a Szerződés 58. cikke szempontjából székhelyük határozza meg – a természetes személyek állampolgárságának mintájára – a valamely állam jogrendjéhez való tartozásukat. Annak elfogadása, hogy az illetőség szerinti tagállam jogosult eltérő bánásmódban részesíteni valamely társaságot pusztán azon oknál fogva, hogy a székhelye egy másik tagállamban van, értelmetlenné tenné a Szerződés 52. cikkét. A letelepedés szabadságának célja így az, hogy biztosítsa a letelepedés tagállamában a nemzeti bánásmódot, megtiltva minden, a társaság székhelyén alapuló hátrányos megkülönböztetést (lásd a fent hivatkozott Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ügyben hozott ítélet 43. pontját, a fent hivatkozott Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben hozott ítélet 22. pontját, valamint a C-284/06. sz. Burda-ügyben 2008. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2008. I-4571. o.] 77. pontját).

33 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely e szabadság gyakorlását tiltja, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd a C-55/94. sz. Gebhard-ügyben 1995. november 30-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-4165. o.] 37. pontját, a C-442/02. sz. CaixaBank France ügyben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8961. o.] 11. pontját, valamint a fent hivatkozott Columbus Container Services ügyben hozott ítélet 34. pontját).

34 Jelen esetben az alapügyben érintett szabályozásból kitűnik, hogy az adó kivetésének szabályai a kamatokban részesülő vállalkozás székhelyétől függnek.

35 E szabályozás értelmében a külföldi illetőségű társaságoknak fizetett kamatok után beszedésre kerül a *précompte mobilier*, míg a belföldi illetékességű társaságoknak fizetett kamatok után nem, amely utóbbiak adott esetben azon társasági adó címén kerülnek megadóztatásra, amelynek alanya ez utóbbi társaság.

36 Ugyanakkor annak meghatározása érdekében, hogy az adózás terén érvényesülő eltérő bánásmód hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e, meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó nemzeti intézkedés szempontjából az érintett társaságok objektíve hasonló helyzetben vannak-e (lásd a fent hivatkozott Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ügyben hozott ítélet 46. pontját).

37 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében hátrányos megkülönböztetés a különböző szabályoknak hasonló helyzetekre való alkalmazása, vagy pedig ugyanazon szabálynak

különböző helyzetekre történő alkalmazása (lásd a C-279/93. sz. Schumacker-ügyben 1995. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-225. o.] 30. pontját, a C-80/94. sz. Wielockx-ügyben 1995. augusztus 11-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-2493. o.] 17. pontját és a fent hivatkozott Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ügyben hozott ítélet 46. pontját).

38 Márpedig a közvetlen adók esetében a belföldi, illetve külföldi illetőséggel rendelkező személyek helyzete általában nem hasonlítható össze (a fent hivatkozott Schumacker-ügyben hozott ítélet 31. pontja és a fent hivatkozott Wielockx-ügyben hozott ítélet 18. pontja).

39 A belföldi és a külföldi illetőségű adózók közötti eltérő bánásmód tehát önmagában nem minősül az EK-Szerződés szerinti hátrányos megkülönböztetésnek (lásd a fent hivatkozott Wielockx-ügyben hozott ítélet 19. pontját és a fent hivatkozott Denkavit Internationaal és Denkavit France ügyben hozott ítélet 24 pontját).

40 Meg kell tehát vizsgálni, hogy az alapügyben ez a helyzet áll-e fenn.

41 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a tőkejövedelmekben részesülő társaságok közötti eltérő bánásmód, amelyet az alapügyben szóban forgó adójogi szabályozás teremt, és amely szerint attól függően, hogy az adott társaság székhelye Belgiumban vagy egy másik tagállamban található, eltérő adózási szabályokat kell alkalmazni, egymással objektíve nem összehasonlítható helyzetekre vonatkozik.

42 Először is, amikor mind a kamatot fizető társaság, mind az e kamatokban részesülő társaság belgiumi illetőségű, a belga állam helyzete más, mint amikor a belföldi illetőségű társaság külföldi illetékességű társaságnak fizet kamatokat, mivel az első esetben a belga állam az érintett társaságok illetősége szerinti államként, míg a második esetben a kamatok forrása szerinti államként jár el.

43 Másodszor a kamatok belföldi illetőségű társaság által más belföldi illetőségű társaságnak történő fizetése, illetve e kamatoknak a belföldi illetőségű társaság által külföldi illetőségű társaságnak történő fizetése eltérő adóztatást von maga után, amely eltérő jogalapokon nyugszik.

44 Így egyrészt igaz ugyan, hogy a belföldi illetőségű társaság által más belföldi illetőségű társaságnak történő kamatfizetést nem terheli *précompte mobilier*, azonban a CIR 1992 rendelkezéseivel összhangban e kamatokra a belga állam adót vet ki, mivel azok ez utóbbi társaság jogán, annak valamennyi egyéb jövedelmével azonos módon a társasági adó alá tartoznak.

45 Másrészt a belga állam a belföldi illetőségű társaság által külföldi illetőségű társaságnak fizetett kamatok esetén *précompte mobilier*-t vet ki, azon lehetőség alapján, amelyet a belga–luxemburgi egyezmény értelmében mind a belga állam, mind a Luxemburgi Nagyhercegség fenntartott magának az adóztatási joghatóságuk megosztásának keretében.

46 Az adó kivetésének e különböző formái tehát szükségszerű következményei azon ténynek, hogy a kamatokban részesülő belföldi, illetve külföldi illetőségű társaságok különböző adók alanyai.

47 Végül e különböző adóztatási módok tükrözik e társaságoknak az adó beszedését illetően eltérő helyzetét.

48 Míg a kamatokban részesülő belföldi illetőségű társaságok közvetlenül a belga adóhatóság felügyelete alá tartoznak, amely közhatalmi eszközökkel biztosíthatja az adó behajtását, a külföldi illetőségű társaságok esetében nem ez a helyzet, mivel ez utóbbiak esetében az adó behajtása a székhelyük szerinti állam adóhatóságainak együttműködését igényli.

49 Ráadásul azon kívül, hogy egymással objektíve nem összehasonlítható helyzetekre vonatkozik, az alapügyben szóban forgó adójogi szabályozásból következő eltérő bánásmód nem biztosít szükségszerűen előnyt a kamatokban részesülő belföldi illetőségű társaságok számára, mivel egyfelől – amint azt a belga kormány a tárgyalás során kifejtette – ezek idő előtt kötelesek társasági adót fizetni, és másfelől a külföldi illetőségű társaságnak fizetett kamatok utáni *précompte mobilier* mértéke jelentősen alacsonyabb, mint a kamatokban részesülő belföldi illetőségű társaságok jövedelmét terhelő társasági adóé.

50 E körülmények között az említett bánásmódbeli eltérés nem minősül a letelepedés szabadságának a Szerződés 52. cikke értelmében vett korlátozásának.

51 A tőkemozgás szabadságára vonatkozó, a Szerződés 73b. cikke szerinti korlátozás fennállását illetően elegendő megállapítani, hogy az előző pontban levont következtetés a Szerződésnek a tőke szabad mozgásáról szóló rendelkezéseit illetően is helytálló (a C-446/04. sz. Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11753. o.] 60. pontja, valamint a fent hivatkozott Columbus Container Services ügyben hozott ítélet 56. pontja).

52 Következésképpen a fenti megfontolásokra figyelemmel, az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Szerződés 52., 58., 73b. és 73d. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tagállami adószabályozás, amely forrásadót vet ki az ezen tagállamban székhellyel rendelkező társaság által más tagállami illetőségű társaságnak fizetett kamatokra, míg az előbbi tagállamban székhellyel rendelkező társaságnak fizetett kamatokat – amely társaság jövedelmeire e tagállamban társasági adót vetnek ki – mentesíti ezen adó alól.

A költségekről

53 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EK-Szerződés 52. cikkét (jelenleg, módosítást követően EK 43. cikk), az EK-Szerződés 58. cikkét (jelenleg EK 48. cikk), valamint az EK-Szerződés 73b. és 73d. cikkét (jelenleg EK 56. és EK 58. cikk) úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tagállami adószabályozás, amely forrásadót vet ki az ezen tagállamban székhellyel rendelkező társaság által más tagállami illetőségű társaságnak fizetett kamatokra, míg az előbbi tagállamban székhellyel rendelkező társaságnak fizetett kamatokat – amely társaság jövedelmeire e tagállamban társasági adót vetnek ki – mentesíti ezen adó alól.

Aláírások